

человѣкъ въ прѣкраснѣ-тѣ едемскѣ градинѣ или рай, привелъ прѣдъ него всички-тѣ животны, и Адамъ далъ на всяко отъ нихъ ими прилично спорядъ свойства-та му. Нѣ во всячко-то твореніе не ся намирало существо подобно нему. И реклъ Богъ: „Не добро быти человѣку единому; сътворимъ ему помощника подобнаго ему“. И нанеслъ Богъ на Адама длѣбокъ сънь, взялъ едно отъ ребра-та му и направилъ отъ него женѣ. Кога ѿ видѣлъ, Адамъ казалъ: „Това е кость отъ мои-тѣ кости и плѣтъ отъ мои-тѣ плѣтъ!“ Испослѣ той нареклъ женѣ-тѣ Евѣ, което ще каже: *майка на живуши-тъ*. Богъ ги благословилъ, рекъ: „Плодете ся, размножайте ся, наплънявайте земь-тѣ и господствуйте надъ неѣ: владѣйте на рыбы-тѣ морскы, на птицы-тѣ небесны, на всички-тѣ добытцы, звѣрове и гады, кои лазятъ по земѣ-тѣ.

Така, въ лице-то на първы-тѣ два человѣка, Богъ съ отеческѣ любовь благословилъ всичкий родъ чловѣческый и узаконилъ священный союзъ супружескый.

Като свършилъ въ шесть дни твореніе-то, Богъ видѣлъ, че всичко станжло добро. Въ седмья день си починжалъ Богъ отъ свои-тѣ работы и освятилъ тоя день. Отъ тогава е положена заповѣдь: шесть дни да работимъ, а седмья день да посвящаваме на дѣла милосерды и особенно на служеніе Богу.

ГЛАВА III.

Невинно-то состояніе на първы-тѣ чловѣцы въ рай.

Адамъ и Ева были безгрѣшны, не знаали болести и нѣмало да умиратъ. Ти живѣяли въ прѣкраснѣ градинѣ, насаденѣ за нихъ отъ самага Бога; прѣзъ градинѣ-тѣ текла голѣма рѣка, която ся дѣлила на четири другы. Всички-тѣ животны были покорны на человѣка, и той нѣмалъ за что да ся бои отъ тѣхнѣ-тѣ мотышнѣ. Като не знаали грѣхъ,